Рішення
разової спеціалізованої вченої ради ДФ 41.884.119 (ID – 17027)
про присудження ступеня доктора філософії

Здобувач ступеня доктора філософії Дмитро Стеценко
(власне ім'я, прізвище здобувача (ки))

1998 року народження, громадянин України
(назва держави, громадянином якої є здобувач (ка))

освіта вища: закінчив у 2021 році Київський національний університет ім. Тараса Шевченка
(найменування закладу вищої освіти)

за спеціальністю (спеціальностями) Право
(за дипломом)

працює: детектив Національне антикорупційне бюро України, м. Київ
(посада) (місце основної роботи, підпорядкування, місто)

виконав акредитовану освітньо-наукову програму Право

Разова спеціалізована вчена рада, утворена наказом Одеського державного
(повне найменування закладу

університету внутрішніх справ від «28» серпня 2026 року № 327, у складі:
вищої освіти (наукової установи), підпорядкування (у родовому відмінку), місто)

Голови разової спеціалізованої вченої ради -	Владислав Тарасенко доктор юридичних наук, професор, провідний науковий співробітник відділення організації наукової роботи відділу організації наукової діяльності Одеського державного університету внутрішніх справ.
Рецензентів -	Віра Галунько доктор юридичних наук, професор, професор кафедри адміністративного права та адміністративної діяльності факультету підготовки фахівців для органів досудового розслідування НПУ Одеського державного університету внутрішніх справ;
	Дмитро Лісніченко кандидат юридичних наук, доцент, професор кафедри кримінального процесу та криміналістики факультету підготовки фахівців для органів досудового розслідування НПУ Одеського державного університету внутрішніх справ.
Офіційних опонентів -	Ганна Спіцина доктор юридичних наук, професор, заступник директора з наукової роботи Національного наукового центру «Інститут судових експертиз ім. Засл. проф. М. С. Бокаріуса» Міністерства юстиції України;
	Олег Дикий кандидат юридичних наук, доцент декан факультету кібербезпеки та інформаційних технологій Національного університету «Одеська юридична академія».

(власне ім'я, прізвище, науковий ступінь, вчене звання, посада, місце роботи)

на засіданні «29» жовтня 2026 року прийняла рішення про присудження ступеня доктора філософії з галузі знань 08 – Право

(галузь знань)

Дмитру Стеценку

(власне ім'я, прізвище здобувача (ки) у давальному відмінку)

на підставі публічного захисту дисертації «Забезпечення реалізації прав та законних інтересів потерпілих від воєнних злочинів у кримінальному провадженні»

(назва дисертації)

за спеціальністю (спеціальностями) 081 – Право

(код і найменування спеціальності (спеціальностей) відповідно до Переліку галузей знань і спеціальностей, за якими здійснюється підготовка здобувачів вищої освіти)

Дисертацію виконано в Одеському державному університеті внутрішніх справ

(найменування закладу вищої освіти (наукової установи), підпорядкування, місто)

Науковий керівник Володимир Пядишев доктор юридичних наук, професор, професор кафедри кримінального аналізу та інформаційних технологій Одеського державного університету внутрішніх справ

(власне ім'я, прізвище, науковий ступінь, вчене звання, посада, місце роботи)

Дисертацію подано у вигляді спеціально підготовленого рукопису, що містить нові науково обґрунтовані результати проведених здобувачем досліджень, які виконують конкретне наукове завдання, що має істотне значення для галузі знань 08 – Право. Здобувачем під час захисту підтверджено наявність необхідного рівня теоретичних знань, відповідних умінь, навичок та компетентностей. Дисертація та наукові публікації відповідають вимогам пунктів 6, 8 і 9 Порядку присудження ступеня доктора філософії та припинення дії рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії.

Наукові результати висвітлено у 9 наукових публікаціях за темою дисертації, з них 5 статей у наукових фахових виданнях України, 4 тези доповідей на науково-практичних конференціях.

1. Стеценко Д., Костюченко О. Відшкодування потерпілим шкоди, завданої в результаті воєнних злочинів. *Науковий вісник Ужгородського Національного Університету, Серія ПРАВО.* 2025. Випуск 90: ч. 4. С. 267-272. URL: https://visnyk-juris-uzhnu.com/wp-content/uploads/2025/09/39-3.pdf

2. Стеценко Д., Костюченко О. Участь громадських організацій у захисті прав потерпілих від воєнних злочинів. *Електронне наукове видання «Аналітично порівняльне правознавство»*, 2025, Випуск № 05,частина 3. С. 181-186. URL: https://app-journal.in.ua/wp-content/uploads/2025/10/29-2.pdf

3. Стеценко Д. Цифрові джерела інформації у підтвердженні показань потерпілих від воєнних злочинів: процесуальна форма та критерії оцінки.

Південноукраїнський правничий часопис. 2026. № 2. С. 68-72. URL: https://sulj.oduvs.od.ua/archive/2026/2/15.pdf

4. Стеценко Д. Взаємодія національного кримінального провадження з міжнародним компенсаційним механізмом щодо шкоди, завданої воєнними злочинами: проблеми доказової сумісності та процесуального супроводу потерпілих. *Юридичний бюлетень.* 2026. № 40. С. 211-216. URL: https://lawbulletin.oduvs.od.ua/archive/2026/40/26.pdf

5. Стеценко Д. Деякі питання процесуального статусу потерпілого в кримінальних провадженнях щодо воєнних злочинів. *Наше право.* 2026. № 1. С. 75-79. URL: https://nashe-pravo.unesco-socio.in.ua/wp content/uploads/archive/NP-2026-1/NP_2026_1_075.pdf

У дискусії взяли участь та висловили зауваження:

Ганна Спіцина доктор юридичних наук, професор.

Загальна позитивна оцінка дисертації не виключає питань, обговорення яких під час публічного захисту допоможе точніше визначити межі та практичний потенціал авторської концепції.

1. Практично значущою є пропозиція автора щодо створення захищених цифрових каналів комунікації та розвитку електронного кабінету або реєстрової моделі взаємодії з потерпілими. Разом із тим ця пропозиція переважно сформульована на концептуальному рівні. Для посилення її прикладного значення доцільно було б визначити потенційного адміністратора такої системи, порядок її інтеграції з ЄРДР та іншими інформаційними ресурсами, рівні доступу слідчого, прокурора, адвоката й потерпілого, правила зберігання інформації, а також спеціальні заходи кібербезпеки та захисту персональних даних. Особливого вирішення потребує доступ до такої системи осіб, які перебувають на тимчасово окупованих територіях.

2. Автор аргументовано звертає увагу на необхідність розширення доступу потерпілих від воєнних злочинів до безоплатної правничої допомоги та спеціалізації адвокатів. Водночас відповідна пропозиція могла б бути доведена до більш конкретного нормативного механізму. Зокрема, потребує відповіді питання, чи повинні всі потерпілі від воєнних злочинів безумовно мати право на безоплатну вторинну правничу допомогу, чи таке право доцільно пов’язувати з критеріями вразливості, характером заподіяної шкоди або складністю кримінального провадження. Не менш важливим є питання джерел фінансування, порядку спеціалізації адвокатів та моменту виникнення права на відповідне представництво.

Олег Дикий кандидат юридичних наук, доцент.

Загалом, позитивно оцінюючи представлену для захисту роботу, підходи та висновки, які зроблені автором за результатами дисертаційного дослідження,

треба зазначити, що як і кожна робота такого масштабу, вона охоплює коло дискусійних питань, які не можуть залишатися поза їх критичним аналізом.

Окремі пропозиції мають дискусійний характер.

1. У дисертації одним із положень, що характеризуються науковою новизною, є обґрунтування потерпілого від воєнного злочину як спеціального суб'єкта кримінального провадження, процесуальне становище якого зумовлене міжнародно-правовою природою злочину, масовим характером шкоди, підвищеною вразливістю та необхідністю доступу до міжнародних механізмів правовідновлення. Водночас потребує додаткової конкретизації питання про юридичний зміст категорії «спеціальний суб'єкт». Зокрема, не цілком зрозуміло, чи йдеться про формування окремого різновиду процесуального статусу потерпілого, який потребує спеціального нормативного закріплення у КПК України, чи лише про диференційований порядок реалізації вже передбачених законом прав потерпілого. Доцільним було б чіткіше визначити нормативні наслідки запропонованої автором концепції.

2. Позитивно оцінюючи здійснене автором розмежування понять «потерпілий», «жертва» та «постраждала особа», слід зазначити, що відповідне положення могло б отримати більш виражене прикладне кримінальне процесуальне наповнення. Зокрема, доцільно було б докладніше показати, які конкретні юридичні наслідки виникають у випадках, коли особа відповідає міжнародно-правовим критеріям жертви, але ще не набула статусу потерпілого за КПК України. Окремої уваги в цьому контексті потребують близькі родичі загиблих і зниклих безвісти осіб, депортовані особи та інші випадки, коли фактичне заподіяння шкоди та формальне процесуальне визнання істотно розведені у часі.

3. У дисертації обґрунтовано потерпіло-орієнтований підхід, який передбачає врахування віку, психоемоційного стану, вразливості, безпекових потреб та необхідності запобігання вторинній віктимізації. Водночас більшої визначеності потребує процедура встановлення ступеня вразливості потерпілого. Доцільним було б запропонувати систему критеріїв або модель первинної оцінки індивідуальних потреб потерпілого із визначенням суб'єкта такої оцінки, моменту її проведення та можливості подальшого перегляду. Це дозволило б мінімізувати надмірну дискрецію слідчого чи прокурора при визначенні необхідності спеціальних гарантій.

Віра Галунько доктор юридичних наук, професор.

Дискусійні положення та зауваження до дисертації.

1. Дискусійним видається положення автора про право на відшкодування шкоди як самостійну кримінально-процесуальну гарантію. У роботі поряд із цивільним позовом, добровільним відшкодуванням та арештом майна аналізуються державні виплати, Реєстр збитків та майбутній міжнародний

компенсаційний механізм, значна частина яких функціонує поза межами кримінального провадження. У зв'язку із цим доцільно було б більш чітко розмежувати власне кримінальні процесуальні засоби забезпечення відшкодування шкоди та зовнішні щодо кримінального процесу правовідновлювальні механізми, а також пояснити критерій їх об'єднання в єдину систему процесуальних гарантій.

2. Оригінальною є запропонована автором концепція подвійного функціонального призначення матеріалів кримінального провадження та їх потенційної доказової сумісності з Реєстром збитків і майбутніми компенсаційними механізмами. Водночас це положення потребує певного уточнення з огляду на різну правову природу, стандарти доказування та цілі кримінального провадження і компенсаційних процедур. Національне кримінальне провадження не повинно трансформуватися відповідно до потреб компенсаційного механізму або підміняти його функції. Тому доцільно було б чіткіше визначити межі такої «доказової сумісності», перелік відомостей, які можуть використовуватися повторно, порядок їх передачі та гарантії захисту персональних даних потерпілих. Особливої обережності потребує формулювання пропозицій щодо інституцій, остаточна модель яких ще перебуває у процесі формування.

3. Одним із наскрізних положень Вашого дослідження є необхідність запровадження потерпіло-орієнтованого підходу, який передбачає мінімізацію повторних допитів, урахування психологічного стану особи, захист від вторинної віктимізації та обмеження повторного відтворення травматичних обставин. Разом із тим кримінальне провадження щодо воєнних злочинів має виражений публічно-правовий характер, а повне та всебічне дослідження обставин може об'єктивно вимагати повторних допитів, уточнення показань або проведення додаткових процесуальних дій. Де, на Вашу думку, проходить межа між захистом потерпілого від повторної травматизації та обов'язком держави забезпечити ефективне розслідування? Чи не створює потерпіло-орієнтована модель ризику зниження доказової якості кримінального провадження?

4. У дисертації обґрунтовано низку перспективних напрямів удосконалення кримінального процесуального законодавства, зокрема щодо раннього визнання особи потерпілою, запровадження стандартів процесуальної комунікації, розширення гарантій правничої допомоги, використання захищених електронних засобів взаємодії, спеціальних процедур участі вразливих потерпілих та забезпечення доказової сумісності з міжнародними компенсаційними механізмами. Водночас окремі з наведених пропозицій мають переважно концептуальний характер і не завжди супроводжуються достатнім рівнем нормативної конкретизації. Зокрема, дискусійним залишається питання, які саме положення КПК України потребують змін, які нові процесуальні обов'язки мають бути покладені на слідчого, прокурора чи суд, а які запропоновані механізми

доцільніше реалізовувати не на рівні КПК України, а шляхом прийняття підзаконних актів, міжвідомчих стандартів або методичних рекомендацій.

Однак, указані недоліки, маючи дискусійний (рекомендаційний) характер, не впливають на загальну позитивну оцінку наукової роботи.

Дмитро Лісніченко кандидат юридичних наук, доцент.

Загалом позитивно оцінюючи дисертацію Д. І. Стеценка, її актуальність, наукову новизну, теоретичне і практичне значення, необхідно висловити окремі зауваження та дискусійні положення, які можуть бути предметом обговорення під час публічного захисту:

1. Значний інтерес становить сформульована автором позиція, відповідно до якої OSINT та інші цифрові матеріали не є самостійним видом доказів і набувають доказового значення після належного процесуального оформлення. Разом із тим положення роботи могли б бути посилені шляхом розроблення більш детального процесуального алгоритму роботи з такими матеріалами. Зокрема, потребують додаткової конкретизації питання фіксації динамічного вебконтенту, забезпечення відтворюваності результатів OSINT дослідження, участі спеціаліста, документування методики верифікації, фіксації хеш-значень та інших засобів підтвердження цілісності, а також визначення оптимальної процесуальної форми для різних категорій цифрової інформації.

2. Заслуговує на підтримку пропозиція автора щодо поєднання оперативності набуття особою статусу потерпілого з мінімально необхідною перевіркою зв’язку між особою, заподіяною їй шкодою та подією воєнного злочину. Проте практична реалізація такого підходу потребує більшої формалізації. У роботі доцільно було б конкретніше визначити зміст такої перевірки: які саме відомості є мінімально достатніми, хто і в який строк здійснює їх оцінювання, яким процесуальним рішенням оформлюються результати перевірки та яким чином має забезпечуватися можливість оскарження затримки у фактичному допуску особи до реалізації прав потерпілого.

Означені зауваження мають дискусійний та уточнювальний характер, спрямовані на подальше посилення аргументації окремих положень дисертації і не впливають на загальну позитивну оцінку проведеного дослідження.

На адресу Одеського державного університету внутрішніх справ до разової спеціалізованої вченої ради звернення від науковців на дисертацію Стеценка Дмитра Ігоровича не надходили.

Владислав Тарасенко, доктор юридичних наук, професор – без зауважень.

Результати відкритого голосування:

«За» 5 членів ради,
«Проти» — членів ради.

На підставі результатів відкритого голосування разова спеціалізована вчена рада **ДФ 41.884.119 (ID – 17027)** присуджує

Дмитру Стеценку

(власне ім'я, прізвище, здобувача (ки) у давальному відмінку)

ступінь доктора філософії з галузі знань 08 – Право

(галузь знань)

за спеціальністю (спеціальностями) 081 – Право

(код і найменування спеціальності (спеціальностей) відповідно до Переліку галузей знань і спеціальностей, за якими здійснюється підготовка здобувачів вищої освіти)

Відеозапис трансляції захисту дисертації додається.

Голова разової спеціалізованої вченої ради **Владислав ТАРАСЕНКО**

(підпис) (власне ім'я та прізвище)

М.П.